

Druk Nr 683
2 25.02.2025r.

PROJEKT

UCHWAŁA NR
RADY MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY
Z r.

w sprawie nadania nazwy obiektowi miejskiemu w Dzielnicy Ursus m.st. Warszawy

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1465, 1572, 1907 i 1940) uchwala się, co następuje:

- § 1. 1. Drodze w Dzielnicy Ursus m.st. Warszawy, biegnącej od ulicy Posag 7 Panien w kierunku południowym, nadaje się nazwę: ulica Marka Leykama (nazwa skrócona: ul. M. Leykama).
2. Usytuowanie i przebieg drogi, o której mowa w ust. 1, ilustruje szkic sytuacyjny stanowiący załącznik do uchwały.
- § 2. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi m.st. Warszawy.
- § 3. 1. Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Mazowieckiego.
2. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

z up. PREZIDENTA M.ST. WARSZAWY

Karolina Bober
p.o. Dyrektora Koordynatora
ds. Gospodarowania Nieruchomościami

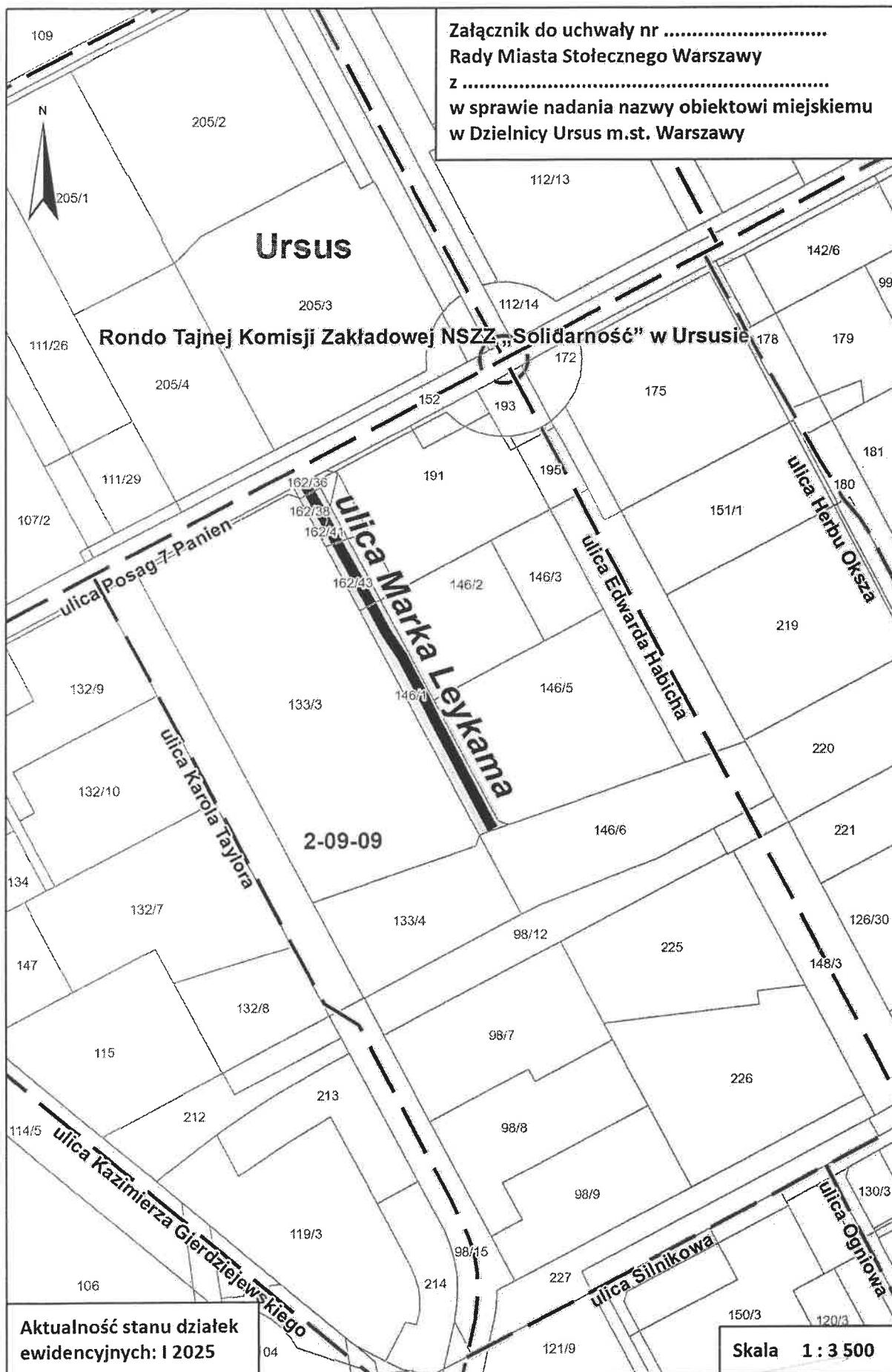
ZASTĘPCA DYREKTORA
BIURA GEODEZJI I KATASTRU

Paweł Piechna

Numer wersji: 2; Data ostatniej modyfikacji: 29.01.2025 08:04

Wydano opinię
Skarbnika m.st. Warszawy
z dnia 14-02-2025

za zgodności formalnoprawnej
Paweł Zieliński
31.01.2025 r.

Wydano opinię
Skarbnika m.st. Warszawy
z dnia 14-02-2025

ZASTĘPCA DYREKTORA
BIURA GEODEZJI I KATASTRU

Paweł Piechna

UZASADNIENIE
projektu uchwały Rady Miasta Stołecznego Warszawy
w sprawie nadania nazwy obiektowi miejskiemu w Dzielnicy Ursus m.st. Warszawy

Przedłożony do akceptacji Rady m.st. Warszawy projekt uchwały w sprawie nadania nazwy obiektowi miejskiemu w Dzielnicy Ursus m.st. Warszawy jest realizacją wniosku grupy 5 radnych Rady Dzielnicy Ursus m.st. Warszawy o upamiętnienie Marka Leykama w nazwie drogi biegnącej od ulicy Posąg 7 Panien w kierunku południowym, znajdującej się na terenie dawnych Zakładów Mechanicznych Ursus. Jak wskazał wnioskodawca, nazwisko patrona: wybitnego polskiego architekta i historyka sztuki, projektanta m.in. rozbudowy Zakładów Mechanicznych Ursus, nawiązuje do nazwisk innych postaci związanych z ZM Ursus, upamiętnionych w nazwach okolicznych ulic (m.in. ulica Karola Taylora i ulica Kazimierza Gierdziejewskiego).

Proponowana nazwa nie pochodzi z Banku nazw m.st. Warszawy.

***Marek Leykam** (ur. 04.09.1908 r. w Warszawie, zm. 27.02.1983 r. tamże) – architekt, historyk sztuki, publicysta. W latach 1919-1927 uczył się w Gimnazjum im. Stefana Batorego, zaś w latach 1925-26 uczęszczał na kurs wieczorowy w Szkole Malarstwa i Zdobnictwa. W latach 1926-27 kształcił się zaocznie w Szkole Sztuk Pięknych im. Wojciecha Gersona, której nie ukończył. Pierwszym samodzielnym projektem Leykama było opracowanie w 1933 roku typowego domku drewnianego na zorganizowany przez Bank Gospodarstwa Krajowego konkurs na wzorowe typy drobnego budownictwa mieszkaniowego. Dwa lata później wraz z profesorem Mieczysławem Kotarbińskim z Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie przystąpił do konkursu na uporządkowanie majątku w Żuławie – miejscu urodzenia Józefa Piłsudskiego. Wykonał także prace konkursowe na projekt meczetu w Warszawie oraz Żeglarskiego Ośrodka Morskiego w Gdyni wraz z rozplanowaniem terenów przyległych do Mola Południowego (we współpracy z Marianem Spychałskim), a także na siedzibę Banku Gospodarstwa Krajowego w Poznaniu (1938).*

Głównym jednak polem działania Marka Leykama przed wybuchem wojny była publicystyka. Pisał artykuły do takich czasopism, jak "Arkady", "Architektura i Budownictwo", "Plastyka". W publikacjach dawał wyraz swoim poglądom na architekturę.

W czasie wojny brał udział w kampanii wrześniowej i walkach na terenie Francji w 1940 roku.

Internowany w Szwajcarii wraz z II Dywizją Strzelców Pieszych, w obozie w Winterthur, korzystał z zajęć organizowanych dla Polaków przez kadrę Politechniki w Zurychu. Do kraju wrócił w 1945 roku i przystąpił do pracy. Wykładał historię architektury średniowiecznej na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej, gdzie do 1948 roku pracował jako adiunkt w Katedrze Historii Architektury i Sztuki. Związany był także ze Szkołą Inżynierską w Szczecinie, będącą załącznikiem uczelni politechnicznej, gdzie prowadził katedrę Budownictwa Użyteczności Publicznej.

W pierwszych latach powojennych brał udział w najważniejszych konkursach na projekty gmachów dla Warszawy, takich jak Dworzec Centralny (z Jerzym Hryniewieckim i Jerzym Staniszkisem w 1946, IV nagroda równorzędna), gmach Narodowego Banku Polskiego (z Hryniewieckim, 1948) czy budynek Ministerstwa Skarbu (1948). Jego projekty cechowała odważna konstrukcja i nowoczesna forma.

Do najbardziej charakterystycznych realizacji Leykama należą budynki biurowe w stołecznej dzielnicy rządowej zaprojektowane w latach 1947-49, wszystkie związane z osią ulicy Wspólnej, pomyślanej jako oś gmachów ministerialnych. Należą do nich: budynek Informacji Wojskowej przy ulicy Chałubińskiego (z Hryniewieckim), Centrala Biura Studiów i Projektów Budownictwa Przemysłowego przy ulicy Św. Barbary (z Władysławem Pieńkowskim), stojący obok dawny gmach Prezydium Rządu (ul. Wspólna) oraz biurowiec wybudowany dla Najwyższej Izby Kontroli i Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego przy Marszałkowskiej (współpraca Hryniewieckiego, konstrukcja Stanisława Zaleskiego). Najbardziej nietypową formę przybrał gmach Prezydium Rządu (dziś Ufficio Primo), powstały około 1952 roku. Pozostałe budynki, podobnie jak nowy gmach Instytutu Geologicznego w Warszawie (zaprojektowany z Czesławem Krassowskim), stosują chętnie w drugiej połowie lat czterdziestych wykorzystywaną przez Leykama technologię konstrukcji szkieletowej wypełnionej prostymi, skrzynkowymi prefabrykatami stanowiącymi jednocześnie elewację budynku. Przez charakterystyczne głębokie glify, stanowiące ochronę przed nadmiernym nasłonecznieniem, budynki te zyskały dowcipne miano "żyletkowców". Ta sama zasada konstrukcyjna występuje w budynku Powszechnego Domu Towarowego w centrum Poznania.

Do najwybitniejszych realizacji jego projektów należą: Wyższa Szkoła Wychowania Fizycznego w Poznaniu, Dom Turysty w Płocku, Powszechny Dom Towarowy w Poznaniu oraz współautorstwo w projekcie na Wystawę Ziem Odzyskanych we Wrocławiu. Najbardziej zadowolony był z realizacji Stadionu Dziesięciolecia, który projektował we współudziale z Jerzym Hryniewieckim. W 1957 roku otrzymał Nagrodę Państwową I stopnia za ten projekt. W tym samym roku odebrał również nagrodę I stopnia nadaną przez Komitet Urbanistyki i Architektury za zrealizowany projekt Zakładu Przemiału Cementu na Żeraniu w Warszawie.

Wielokrotnie brał udział w konkursach organizowanych przez SARP, uzyskując nagrody i wyróżnienia. Niestety wiele projektów zostało nie zrealizowanych. Wykonanie uniemożliwił brak kredytów lub inne czynniki. Takimi przykładami są m. in. Dom Kultury w Lublinie, Instytut Medycyny Doświadczalnej i Klinicznej PAN w Warszawie. Ostatnim był projekt Centrum Zdrowia Dziecka w Aninie. Warto przywołać tutaj są również projekty, które w konkursach zajęły drugie bądź dalsze miejsca. Były to m.in.: projekt Dworca Centralnego w Warszawie, regulacja Osi Saskiej, Narodowego Banku Polskiego w Warszawie, Ministerstwa Skarbu, polskiego pawilonu na Wystawę Rolniczą w Moskwie, otoczenia Pałacu Kultury i Nauki, zagospodarowania Alei Ujazdowskich, Łazienek, Parku Ujazdowskiego, Łuku Wyzwolenia dla Lublina, pomnik Bohaterów Warszawy, zabudowy terenu po wschodniej stronie ul. Marszałkowskiej na odcinku pl. Centralnego. Do tego działu trzeba też zaliczyć jego indywidualne projekty. Są to m. in. Instytut Fizyki i Chemii PAN, Instytut Podstawowych Problemów Techniki PAN w Warszawie, Ośrodek Turystyczny koło Węgorzewa, założenie i koncepcja Wesołego Miasteczka w Warszawie, koncepcja Instytutu Elektroniki w Warszawie, pomnik na Osi Saskiej w Warszawie, pawilon warsztatowy Teatru Lalki i Aktora w Lublinie, Dom Kultury imienia Tysiąclecia w Krzczonowie, druga alternatywa dla Ronda Waszyngtona, wieża ciśnień w Otwocku. Projektował rozbudowy FSO na Żeraniu, fabryki ciągników „URSUS”, Cementowni na Żeraniu. Jest autorem takich realizacji jak Fabryka Samochodów Ciężarowych w Lublinie, Fabryka Samochodów Małolitrażowych w Tychach, w Bielsku-Białej, Zakładu Sprzętu Motoryzacyjnego „Polmo” w Praszcze koło Wielunia, Fabryka Części Samochodowych w Siedlcach, Odlewni Skoczów.

W

Dla architektury przemysłowej pracował blisko 22 lata, do momentu przejścia na emeryturę. Wraz z zespołem z biura „Motoprojektu” otrzymał Nagrodę Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych za wybitne osiągnięcia. Był autorem licznych prac konkursowych, teoretycznych oraz skryptów z Historii Architektury i Sztuki. Za udział w walkach we Francji otrzymał Croix de Guerre z Gwiazdą, Croix du Combatant i Medaille des Evades. W Polsce odznaczony został Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Srebrnym Krzyżem Zasługi, Medalem X-lecia i innymi odznaczeniami.

W roku 2006 pośmiertnie otrzymał Nagrodę Miasta Poznania za najlepszy poznański budynek półwiecza. Zmarł 27 lutego 1983 roku. Został pochowany na cmentarzu ewangelicko – augsburskim przy ulicy Młynarskiej 54 w Warszawie w kwaterze 9/5. (źródło: www.culture.pl, www.sarp.warszawa.pl)

Droga, o której mowa w projekcie uchwały, stanowi obiekt miejski w rozumieniu § 2 ust. 1 pkt 2 uchwały nr LV/1383/2017 Rady m.st. Warszawy z dnia 21 września 2017 r. w sprawie nazewnictwa obiektów miejskich (Dz. Urz. Woj. Maz. poz. 8402, dalej jako „Uchwała Nazewnicza”).

Nazywana droga jest drogą wewnętrzną w rozumieniu ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 320, z późn. zm.) i jest zlokalizowana w granicach działek ewidencyjnych:

- nr 162/36, 162/38, 162/41 i 162/43 w obrębie 2-09-09, stanowiących własność Skarbu Państwa, w użytkowaniu wieczystym m.st. Warszawy, którymi gospodaruje Prezydent m.st. Warszawy, oraz
- nr 146/1 w obrębie 2-09-09, będącej własnością m.st. Warszawy, w użytkowaniu wieczystym innego podmiotu. Użytkownik wieczysty został poinformowany o prowadzonej procedurze nadania nazwy ww. obiektowi miejskiemu i nie wniósł uwag.

Nadanie nazwy ww. drodze wewnętrznej spowoduje konieczność zmiany adresu dla dwóch budynków mieszkalnych.

Wniosek w sprawie nadania nazwy spełnia wymogi określone w § 17 ust. 1 pkt 4 oraz § 18 ust. 1, a opracowany na jego podstawie projekt uchwały - wymogi określone w § 11-13 Uchwały Nazewnicznej w zw. z § 29 ust. 2 pkt 4 Statutu m.st. Warszawy.

Uchwała wywołuje skutki finansowe dla m.st. Warszawy w wysokości 6 160,00 zł. Jest to koszt instalacji tablic z nazwą ww. obiektu miejskiego. Środki finansowe na realizację przedsięwzięcia zapewni Zarząd Dróg Miejskich w ramach zadań realizowanych przez Wydział Miejskiego Systemu Informacji.

Opinie:

1. Opinia Zespołu Nazewnictwa Miejskiego – pozytywna (posiedzenie 13 listopada 2024 r.)
2. Opinia Komisji ds. Nazewnictwa Miejskiego Rady m.st. Warszawy – pozytywna (posiedzenie 11 grudnia 2024 r.)

Wydano opinię
Skarbnika m.st. Warszawy
z dnia 14-02-2025

3. Opinia Rady Dzielnicy Ursus m.st. Warszawy – pozytywna (uchwała nr 64/X/2025 Rady Dzielnicy Ursus m.st. Warszawy z 16 stycznia 2025 r.)

ZASTĘPCA DYREKTORA
BIURA GEODEZJI I KATASTRU

Paweł Piechna

Wydano opinię
Skarbnika m.st. Warszawy
z dnia... 14 -02- 2025

W

Opinia Skarbnika m.st. Warszawy z 14 lutego 2025 r.

do projektu uchwały Rady m.st. Warszawy

Na podstawie § 29 ust. 6 Statutu miasta stołecznego Warszawy, stanowiącego załącznik do uchwały Nr XXII/743/2008 Rady miasta stołecznego Warszawy z dnia 10 stycznia 2008 roku (Dz. Urz. Woj. Maz. z 2019 r. poz. 14465 z późn. zm.) projekt uchwały Rady m.st. Warszawy **w sprawie nadania nazwy obiektowi miejskiemu w Dzielnicy Ursus m.st. Warszawy**

opiniuję pozytywnie

Z upoważnienia Skarbnika m.st. Warszawy

Zastępca Skarbnika m.st. Warszawy
Dyrektor
Biura Planowania Budżetowego
Aleksandra Jońca